

ΕΝΑ ΜΕΙΓΜΑ ΑΠΟ ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ, ΑΡΧΟΝΤΑ ΤΩΝ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙΩΝ ΚΑΙ ΑΛΙΚΗ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ

ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΩΝ ΧΑΜΕΝΩΝ ΠΟΛΕΩΝ ΕΞΟΡΙΑ

ΣΑΝΟΝ
ΜΕΣΕΝΤΖΕΡ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΕΝΑ

«ΑΚΟΜΗ ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΠΙΣΤΕΨΩ ότι ακολουθούμε τον Μεγαλοπόδαρο» ψιθύρισε η Σόφι, κοιτάζοντας με δέος τη γιγάντια πατημασιά στο λασπερό χώμα. Κάθε τεράστιο δάχτυλο ήταν φαρδύ σαν το μπράτσο της, ενώ μες στο χνάρι είχε σχηματιστεί μια βαθιά, βουρκιασμένη λιμνούλα.

Ο Ντεξ γέλασε επιδεικνύοντας δύο τέλεια λακκάκια και σηκώθηκε στις μύτες των ποδιών του για να εξετάσει ένα γδάρσιμο στον φλοιό κάποιου δέντρου εκεί κοντά. «Στ' αλήθεια πιστεύουν οι άνθρωποι ότι υπάρχει ένας γιγάντιος πιθηκάνθρωπος που τριγυρνάει εδώ κι εκεί και προσπαθεί να τους φάει;»

Η Σόφι στράφηκε από την άλλη μεριά κι έκρυψε με τα χανθιά της μαλλιά το πρόσωπό της για να μη φανούν τα αναποκοκκινισμένα της μάγουλα. «Τελείως τρελό, έτσι;»

Είχε περάσει σχεδόν ένας χρόνος από τότε που ανακάλυψε ότι είναι ξωτικό και πήγε στις Χαμένες Πόλεις, μερικές φορές όμως ξεχνιόταν και ακουγόταν σαν άνθρωπος. Το ήξερε ότι τα σάσκουατς δεν ήταν παρά ψηλά μαλλιαρά πρά-

σινα πλάσματα με μάτια σαν χάντρες και μύτες σαν ράμφη – είχε δουλέψει κιόλας κοντά τους στα λιβάδια του Χέιβεν-φιλντ, το αχανές κτήμα και καταφύγιο ζώων που αποκαλούσε τώρα σπίτι. Αλλά ήταν δύσκολο να ξεχάσει κανείς μια ολόκληρη ζωή ανθρώπινης διδασκαλίας. Ειδικά όταν είχε φωτογραφική μνήμη.

Ένας κεραυνός έσκισε τον ουρανό και η Σόφι τινάχτηκε.

«Δε μου αρέσει αυτό το μέρος» μουρμούρισε ο Ντεξ, με τα βιολετιά του μάτια να σαρώνουν τη δεντροστοιχία καθώς πλησίαζε τη Σόφι. Η υγρή, βαριά ατμόσφαιρα έκανε τη γαλάζια πουκαμίσια να κολλάει στα αδύνατα χέρια του, ενώ το γκρίζο παντελόνι του ήταν γεμάτο λάσπη. «Πάμε να βρούμε αυτό το πράγμα και να φύγουμε από εδώ».

Η Σόφι συμφωνούσε. Ήταν πυκνό και άγριο το βαλτώδες δάσος. Λες και ο χρόνος είχε ξεχάσει τούτο τον τόπο.

Οι πυκνές φτέρες μπροστά τους θρόισαν κι ένα γεροδεμένο γκρίζο μπράτσο άρπαξε τη Σόφι από πίσω. Τα πόδια της έμειναν να αιωρούνται πάνω από το έδαφος και της ήρθε στο πρόσωπο ο βαρύς ιδρώτας γκόμπλιν, όταν ο γυμνόστηθος σωματοφύλακάς της έσπρωξε πίσω του τον Ντεξ, τράβηξε το καμπυλωτό σπαθί από το θηκάρι που κρεμόταν στο πλευρό του και σημάδεψε το ψηλό ξανθό ξωτικό με τον σκουροπράσινο χιτώνα που πρόβαλε σκοντάφτοντας από την πυκνή φυλλωσιά.

«Ηρεμα, Σάντορ» είπε ο Γκρέιντι, κάνοντας πίσω για να αποφύγει τη γυαλιστερή μύτη της μαύρης λεπίδας. «Εγώ είμαι».

«Συγγνώμη». Η στριγκή φωνή του Σάντορ έφερνε κάθε φορά στον νου της Σόφι ένα σκιουράκι. Έκανε μια μικρή υπόκλιση καθώς κατέβαζε το όπλο του. «Δεν αναγνώρισα τη μυρωδιά σου».

«Μάλλον επειδή μόλις πέρασα είκοσι λεπτά έρποντας σε μια φωλιά σάσκουατς». Ο Γκρέντι μύρισε το μανίκι του και έβηξε. «Πουφ – δε θα χαρεί καθόλου η Ένταλιν όταν γυρίσω σπίτι».

Ο Ντεξ γέλασε, η Σόφι όμως ήταν πολύ απασχολημένη προσπαθώντας να ελευθερωθεί από τη δυνατή σαν μέγγενη λαβή του Σάντορ.

«Μπορείς να μ' αφήσεις τώρα!» Μόλις τα πόδια της άγγιξαν τη γη, η Σόφι έκανε πέρα ξεφυσώντας και αγριοκοιτάζοντας τον Σάντορ, ενώ πάλευε να στρώσει τα ρούχα της. «Κανένα ίχνος του σάσκουατς;»

«Η φωλιά είναι άδεια από καιρό. Και να μαντέψω, ούτε εσείς καταφέρατε να βρείτε ίχνη του, σωστά;»

Ο Ντεξ έδειξε το γδάρσιμο που εξέταζε στον φλοιό. «Μοιάζει να σκαρφάλωσε στο δέντρο και μετά να συνέχισε από κλαδί σε κλαδί. Αποκλείεται να βρούμε προς τα πού πήγε».

Ο Σάντορ οσμίστηκε τον αέρα με την πλατιά, επίπεδη μύτη του. «Πρέπει να πάω τη δεοποινίδα Φόστερ σπίτι. Έχει μείνει πάρα πολύ έξω».

«Μια χαρά είμαι! Βρισκόμαστε στη μέση ενός δάσους και κανείς πέρα από το Συμβούλιο δεν ξέρει πως είμαστε εδώ. Δεν ήταν ανάγκη καν να έρθεις».

«Πηγαίνω όπου πας» είπε αποφασιστικά ο Σάντορ, βά-

ζοντας το σπαθί στο θηκάρι, και πέρασε τα χέρια από τις τσέπες του μαύρου στρατιωτικού παντελονιού του για να ελέγξει τα υπόλοιπα όπλα του. «Παίρνω πολύ σοβαρά την αποστολή μου».

«Το καταλάβαμε» γκρίνιαξε η Σόφι. Ήξερε ότι ο Σάντορ προσπαθούσε απλώς να την προστατέψει, δεν της άρεσε όμως καθόλου να μπλέκεται στα πόδια της. Ήταν σαν να είχε συνεχώς μπροστά της μια δίμετρη υπενθύμιση ότι οι απαγωγείς από τους οποίους είχαν γλιτώσει παρά τρίχα και εκείνη και ο Ντεξ εξακολουθούσαν να βρίσκονται κάπου εκεί έξω, περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή για να κάνουν την επόμενη τους κίνηση...

Άλλωστε, ήταν εξευτελιστικό να την ακολουθεί όλη την ώρα ένα απίστευτα παρανοϊκό γκόμπλιν. Ήλπιζε ότι θα είχε ξεμπερδέψει με το θέμα του σωματοφύλακα ώπου να ξαναρχίσει το σχολείο. Έχοντας ακόμη διακοπές λιγότερο από δύο βδομάδες και με όλα τα στοιχεία του Συμβουλίου να οδηγούν σε αδιέξοδο, φαινόταν ότι η αγριωπή, κάπως εξωγήινη σκιά της θα την ακολουθούσε και στο Φόξφαιρ.

Είχε προσπαθήσει να πείσει τον Άλντεν ότι μπορούσε να την παρακολουθεί με το κρυστάλλινο μενταγιόν καταγραφής που είχε γύρω από τον λαιμό της, εκείνος όμως της θύμισε πως οι απαγωγείς της δεν είχαν δυσκολευτεί να της το βγάλουν την προηγούμενη φορά. Και, παρόλο που αυτό είχε περισσότερα πλεχτά κορδόνια και διάφορα άλλα πρόσθετα μέτρα ασφαλείας, αρνιόταν να αφήσει τη ζωή της στα χέρια ενός άψυχου αξεσουάρ.

Έπνιξε τον στεναγμό της.

«Χρειαζόμαστε τη Σόφι μαζί μας, εδώ» είπε ο Γκρέιντι στον Σάντορ και την τράβηξε γρήγορα, καθνουχαστικά στην αγκαλιά του. «Εντόπισες τίποτα;» τη ρώτησε.

«Όχι κάπου εδώ κοντά. Αλλά μπορώ να προσπαθήσω να διευρύνω την ακτίνα μου». Απομακρύνθηκε από την αγκαλιά του και έκλεισε τα μάτια με τα χέρια στους κροτάφους για να συγκεντρωθεί καλύτερα.

Η Σόφι ήταν η μόνη Τηλεπαθητική που μπορούσε να εντοπίσει σκέψεις σε ακριβή τοποθεσία – και η μόνη που μπορούσε να διαβάσει τη σκέψη των ζώων. Αν κατάφερνε να νιώσει τις σκέψεις του σάσκουατς, θα μπορούσε να τις ακολουθήσει μέχρι το σημείο ακριβώς που κρυβόταν. Το μόνο που είχε να κάνει ήταν να *ακούσει*.

Η συγκέντρωσή της απλώθηκε σαν αόρατο πέπλο πάνω από το τοπίο και τα τιτιβίσματα και τα τριξίματα του δάσους μετατράπηκαν σε βαθύ βόμβο καθώς πλημμύριζαν τον νου της οι «φωνές». Οι μελωδικές σκέψεις των πουλιών στα δέντρα. Οι σιγανές σκέψεις των τρωκτικών κάτω από τη γη. Σε ένα μικρό λιβάδι πέρα μακριά οι γαλήνιες σκέψεις μιας λαφίνας με το μικρό της. Κι ακόμα πιο μακριά, στις πυκνές συστάδες των χαμόδεντρων, οι ύπουλες σκέψεις ενός μεγάλου πούμα που παραμόνευε το θήραμά του.

Ούτε ίχνος όμως από τις βαριές, βροντερές σκέψεις ενός σάσκουατς.

Έστρεψε τη συγκέντρωσή της στα χιονοσκεπαστα βουνά. Ήταν πολύ πιο μακριά απ' όσο μπορούσαν να φτάσουν

οι περισσότεροι Τηλεπαθητικοί, είχε φτάσει όμως και μακρύτερα όταν καλούσε να τη σώσουν από τους απαγωγείς της – συν του ότι τότε ήταν και μισοναρκωμένη. Ξαφνιάστηκε, λοιπόν, όταν το σώμα της άρχισε να τρέμει από την προσπάθεια.

«Δεν πειράζει, Σόφι» της είπε ο Γκρέντι, σφίγγοντας τον ώμο της. «Θα το βρούμε με άλλον τρόπο».

Όχι.

Γι' αυτό την είχε πάρει ο Γκρέντι μαζί στη διάσωση, παρά τους φόβους του Σάντορ για την ασφάλειά της. Είχε κάνει ήδη άλλες τρεις προσπάθειες να πιάσει το θηρίο και είχε γυρίσει πίσω με άδεια χέρια. Βασιζόταν σε εκείνη.

Τράβηξε μια βλεφαρίδα –νευρικό συνήθειό της– καθώς ωθούσε τη σκέψη της όσο πιο μακριά μπορούσε. Κηλίδες φωτός άστραψαν μπροστά της – καθεμία μαζί με μια σουβλιά πόνου που έσκιζε την ανάσα της στα δύο. Οι κόποι της όμως ανταμείφθηκαν, όταν αφουγκράστηκε έναν ανεπαίσθητο ψίθυρο σκέψης. Μια θολή εικόνα ενός ποταμού με βράχια που είχαν γίνει πράσινα από τα βρύα και καθαρό, κελαρυστό νερό. Ήταν πιο απαλή από τις σκέψεις των σάσκουατς που είχε αγγίξει όταν έκανε εξάσκηση στο Χέιβενφιλντ, ήταν όμως σίγουρα πολύ περίπλοκη σκέψη για να ανήκει σε κάποιο από τα συνηθισμένα ζώα του δάσους.

«Από εκεί είναι» είπε η Σόφι και έδειξε προς τον Βορρά, ενώ αμέσως μετά άρχισε να τρέχει ανάμεσα στα δέντρα. Ευτυχώς, είχε βάλει ελαφριές μπότες αντί για τα ίσια, κομψά παπούτσια που υποτίθεται ότι έπρεπε να φοράει συνή-

θως, ακόμα και με την απλή μπεζ πουκαμίσια και το καφέ παντελόνι.

Ο Ντεξ έτρεξε να την προλάβει και τα ατίθασα πυρρόξαν-θα μαλλιά του αναπηδούσαν καθώς ακολουθούσε τον ρυθμό της. «Εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω πώς το κάνεις αυτό».

«Δεν είσαι Τηλεπαθητικός. Ούτε εγώ έχω ιδέα πώς κάνεις όλα αυτά που κάνουν οι Τεχνοπαθητικοί».

«Σοσσοος, θα σ' ακούσουν!»

Ο Ντεξ την είχε βάλει να του υποσχεθεί να μην πει σε κανέναν για το ταλέντο του, που είχε ανακαλύψει πρόσφα-τα. Η δέσποινα Αλίνα –διευθύντρια του Φόξφαϊρ– δε θα τον άφηνε να κάνει εντοπισμό ικανοτήτων αν ήξερε ότι το ταλέν-το του είχε ήδη εκδηλωθεί, και ο Ντεξ ήλπιζε να ενεργο-ποιήσει «καλύτερο» ταλέντο, ακόμα και αν ήταν εξαιρετικά σπάνιο να έχει κανείς περισσότερες από μία ικανότητες.

«Μην είσαι χαζός» του είπε η Σόφι. «Είναι πολύ κουλ η τεχνοπάθεια».

«Ναι, καλά. Δεν είναι δίκαιο να είσαι και Τηλεπαθητική και Επιβλητής».

Η τελευταία λέξη έκανε τη Σόφι να ανατριχιάσει.

Αν ήταν στο χέρι της, θα ξεφορτωνόταν χωρίς δεύτερη σκέψη την επικίνδυνη ιδιότητα. Τα ταλέντα όμως δεν μπο-ρούσαν να οβήσουν από τη στιγμή που ενεργοποιούνταν. Το είχε δοκιμάσει. Πολλές φορές.

Οι μύες της Σόφι έκαιγαν καθώς το έδαφος γινόταν πιο απότομο και ο παγερός αέρας με το ψιλόβροχο έτσουζε τα πνευμόνια της – ήταν ωραία όμως που έτρεχε. Μετά την

απαγωγή όλοι προσπαθούσαν να την προφυλάξουν, να την κρατήσουν μακριά από κινδύνους. Στην πραγματικότητα αυτό σήμαινε ότι εκείνη ήταν φυλακισμένη, ενώ οι κακοί κυκλοφορούσαν ελεύθεροι.

Η σκέψη έδωσε στα πόδια της φτερά, λες κι αν πίεζε τον εαυτό της περισσότερο θα κατάφερνε να τρέξει τόσο μακριά από τα προβλήματά της, ώστε να τα κάνει να εξαφανιστούν. Ή τουλάχιστον αρκετά μακριά από τον Σάντορ – αν και το γκόμπλιν ήταν απίστευτα ευκίνητο για το μέγεθός του. Ποτέ δεν είχε καταφέρει να του ξεφύγει, και είχε προσπαθήσει πολλές φορές τις τελευταίες εβδομάδες.

Το μονοπάτι στένευε καθώς πλησίαζαν τα βουνά, και ύστερα από μερικά ακόμα λεπτά αναρρίχησης έστριψε δυτικά για να καταλήξει σε ένα κελαρυστό ποτάμι. Λευκές ανάσες αχλής αιωρούνταν πάνω από τους βράχους, δίνοντας μια αίσθηση φασματική στο νερό, έτσι όπως φιδογύριζε στους βραχώδεις πρόποδες.

Η Σόφι στάθηκε να πάρει μιαν ανάσα και ο Ντεξ έσκυψε να τεντώσει τα πόδια του. Ο Γκρέιντι και ο Σάντορ τούς πρόλαβαν την ώρα που εκείνη προσπαθούσε να εντοπίσει το σάσκουατς.

«Υποτίθεται ότι θα μένεις δίπλα μου» παραπονέθηκε ο Σάντορ.

Η Σόφι τον αγνόησε και έδειξε προς τα χιονοσκεπέστα βουνά. «Εκεί πάνω είναι».

Οι σκέψεις ήταν πιο έντονες τώρα, πλημμύριζαν τον νου της με μιαν απίστευτα ζωντανή εικόνα. Ακόμα και το πιο

μικρό φύλλο των δαντελένιων φτερών ήταν ολοκάθαρο και μπορούσε να νιώσει σχεδόν το δροσερό νερό να πιτσιλάει το δέρμα της, την αύρα να γαργαλάει τα μάγουλά της. Αυτό όμως που ήταν πραγματικά παράξενο ήταν η ζεστή γαλήνη που τύλιγε τη συνείδησή της. Δεν είχε βιώσει ποτέ ξανά σκέψη σαν τόσο καθαρό συναίσθημα – ειδικά από πλάσμα που βρισκόταν τόσο μακριά.

«Δεν πρόκειται να ξαναχωριστούμε» είπε επιτακτικά ο Γκρέιντι όταν ξεκίνησαν να ακολουθούν το μικρό ποτάμι προς το βουνό. «Δεν το ξέρω καλά αυτό το κομμάτι του δάσους».

Η Σόφι δεν ξαφνιάστηκε. Ήταν τόσο πυκνά τα δέντρα και οι φτέρες, που ήταν σίγουρη ότι κανείς –είτε άνθρωπος είτε ζωτικό– δεν είχε πατήσει το πόδι του εκεί εδώ και πάρα πολύ καιρό.

Μαλακά πράσινα βρύα σκέπαζαν τη γη, πνίγοντας τα βήματά τους. Ήταν όμως λεία, και την τρίτη φορά που γλίστρησε η Σόφι ο Ντεξ άρπαξε το χέρι της και δεν το άφησε. Η θέρμη του χεριού του τρύπωσε κάτω από το ύφασμα του μανικιού της και ένωσε πως έπρεπε να αποτραβηχτεί. Αλλά τη βοηθούσε να βρει την ισορροπία της και της ήταν πιο εύκολο να συγκεντρωθεί στις σκέψεις του σάσκουατς.

Το θηρίο θα πρέπει να έτρωγε, αφού μια αίσθηση ικανοποίησης ζέστανε τα βάθη του στομαχιού της, σαν να είχε μόλις φάει δεύτερη μερίδα παγωτογλυκό.

Τάχυνε το βήμα της –από φόβο μην προχωρήσει το θηρίο τώρα που ήταν χορτάτο– και πάτησε κατά λάθος ένα πεσμένο κλαδί.

Το πρόφταινε.

Ωστόσο η ενέργεια δεν κράτησε όσο περίμενε και, καθώς η δύναμή της έσβηνε, βρέθηκε να σέρνει με δυσκολία πατα βήματά της.

Μη φοβάσαι, μετέδωσε με τη σκέψη της, προσπαθώντας να σπρώξει με απόγνωση τις λέξεις στον νου του πλάσματος. Δε θα σου κάνω κακό.

Το σάσκουατς πάγωσε.

Οι σκέψεις του ήταν ένα ανακατωμένο συνονθύλευμα συναισθημάτων, και η Σόφι δεν μπορούσε να βγάλει το παραμικρό νόημα. Αλλά εκμεταλλεύτηκε τη στιγμιαία ακινησία του, επιστρατεύοντας τα τελευταία ίχνη ενέργειας για να περάσει ψηλαφιστά από ένα στενό άνοιγμα της πυκνής φυλλωσιάς. Ένωθε το σάσκουατς πίσω από τα δέντρα.

Το πιο ασφαλές θα ήταν να περιμένει τους υπόλοιπους – πόσο ακόμη θα καθόταν όμως εκεί το πλάσμα; Το ένωθε ήρεμο εκείνη τη στιγμή. Γεμάτο περιέργεια.

Η Σόφι πήρε τρεις βαθιές ανάσες κι ένωσε το θάρρος της να αναπτερώνεται. Ύστερα, προχώρησε στο ξέφωτο.

Η

Σόφι Φόστερ έχει τακτοποιηθεί πια στο σπίτι της στο Χέιβενφιλντ, είναι περιτοισισμένη από φίλους και χρησιμοποιεί τις μοναδικές τηλεπαθητικές της ικανότητες για να εκπαιδεύσει τη Σίλβενι, τον πρώτο θηλυκό φτερωτό μονόκερο που είδαν ποτέ οι Χαμένες Πόλεις. Μοιάζει να έχει αποκτήσει επιτέλους μια νέα ζωή και νομίζει πως είναι ασφαλής.

Οι απαγωγείς της Σόφι όμως βρίσκονται ακόμη κάπου εκεί έξω. Κι όταν εκείνη ανακαλύπτει νέα μηνύματα και στοιχεία από τη μυστηριώδη ομάδα του Μαύρου Κύκνου, αναγκάζεται να πάρει ένα τρομαχτικό ρίσκο, που τους βάζει όλους σε απίστευτο κίνδυνο.

Καθώς βγαίνουν στην επιφάνεια μυστικά θαμμένα από καιρό, η Σόφι χρειάζεται για άλλη μια φορά να ξεσκεπάσει καλά κρυμμένες αναμνήσεις, προτού χαθεί για πάντα κάποιος που τον νιώθει πολύ κοντά της.

Στο δεύτερο αυτό βιβλίο της σειράς, η Σόφι πρέπει να κάνει ένα ταξίδι στις πιο σκοτεινές γωνιές του φωτεινού της κόσμου, σε μια περιπέτεια που θα αφήσει τους αναγνώστες με κομμένη την ανάσα, να ανυπομονούν για τη συνέχεια.

**ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΑΠΟ 3,7 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ
ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ!**

ISBN:978-618-03-3207-0

9 786180 332070

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83207

Από 11 ετών

metaixmio.gr